

HOMILIE VAN PASTOOR-DEKEN RONALD SLEDSSENS OP 20/09/2026

Honderd jaar is een indrukwekkend getal, maar een parochie meet haar leeftijd niet alleen in jaren of in de stenen van dit gebouw. We meten haar in mensen, in verhalen en in de ontelbare momenten van liefde en troost die zich binnen deze muren—en ver daarbuiten—hebben afgespeeld.

Eén eeuw geleden legden onze voorouders met visie en daadkracht het fundament van deze gemeenschap. Ze bouwden niet zomaar een kerk van steen, maar creëerden een thuis. Een plek waar generaties na elkaar zijn samen gekomen om het leven te vieren en te dragen.

En als deze muren konden spreken dan zouden ze het hebben over 3 dingen:

- over **de feestelijke momenten**: De duizenden dopelingen die hier hun eerste stap in het geloof zetten, de jonge stellen die elkaar de liefde en trouw beloofden, en de uitbundige feesten waar de hele buurt voor uitliep.
- En over **de stille momenten**: De kaarsen die zijn aangestoken in tijden van verdriet, het afscheid van geliefden, en het stil gebed van iemand die zocht naar hoop of richting.
- En ten derde ook over **de omziende nabijheid**: De ontelbare vrijwilligers, koren, werkgroepen en sympathisanten die door de decennia heen de handen uit de mouwen staken voor de naaste.

Daarom is dit allereerst een moment van dankbaarheid aan allen die voor ons kwamen en het geloof en de gemeenschapszin levend hebben gehouden, vaak in roerige tijden. Maar evengoed dank aan ieder van u die er vandaag staat als de levende stenen van deze parochie. Zonder jullie aanwezigheid en warmte wordt dit gebouw een lege huls.

Het evangelie vandaag geeft ons een heel herkenbaar beeld: twee mensen die een huis bouwen. De een graaft diep en legt het fundament op de rots; de ander bouwt op losse grond. Wanneer de storm opsteekt en het water tegen het huis beukt, blijkt pas echt hoe stevig het staat.

Als we vandaag vieren dat deze gemeenschap al die jaren heeft standgehouden, vieren we het bewijs van deze gelijkenis. We staan hier niet zomaar. Dat we dit jubileum mogen vieren, danken we aan het feit dat generaties vóór ons — en wij met hen — gekozen hebben om te bouwen op de rots. “Ik zal jullie vertellen op wie degene lijkt die bij Me komt, naar mijn woorden luistert en ernaar handelt” zegt Jezus in het begin. Hij geeft daarbij in één ruk de juiste strategie voor een stevig fundament:

Naar Hem toe komen

Zijn woorden horen

Zijn woorden doen

Een gemeenschap wordt niet jubileumbestendig door mooie plannen of gezellige bijeenkomsten alleen. Zand staat voor de makkelijke weg: meewaaien met alle winden, oppervlakkige betrokkenheid, of afhaken als het moeilijk wordt. Maar een gemeenschap die jarenlang een thuis biedt, heeft gegraven naar de rots. Dat diepe graven betekent dat er in al die jaren is gewerkt aan wat écht telt:

1. Elkaar vergeven wanneer er spanningen of meningsverschillen waren.
2. Samendragen van lief en leed, in tijden van vreugde én van verdriet.
3. Plek maken voor nieuwe mensen en zorg hebben voor de zwaksten.
4. Trouw blijven aan de boodschap van het evangelie, ook als de tijdgeest verandert.

Ieder jubileum is een mijlpaal, maar de bouw van onze gemeenschap is nooit 'af'. De vraag van Jezus blijft ook vandaag actueel: Hoe bouwen we vanaf dit moment verder aan ons gezamenlijke huis? Laten we het fundament dat in de afgelopen jaren zo zorgvuldig is gelegd, blijven voeden. Laten we niet rusten op de lauweren van het verleden, maar met hernieuwd enthousiasme Jezus' woorden in de praktijk brengen.

Dankbaar voor het verleden en vol vertrouwen in de toekomst bidden we dat Christus het fundament van onze gemeenschap mag blijven.

Ronald Sledsens